

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3393/2020
02.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгомир Тодоровић адвокат из ..., против туженог „Fresenius Medical Care Србија“ д.о.о. из Вршца, чији је пуномоћник Драган Карановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2468/19 од 30.07.2020. године, у седници већа која је одржана дана 02.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2468/19 од 30.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 1/19 од 18.06.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 1/19 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је поништено решење о отказу уговора о раду број .../... од 13.11.2018. године као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и радној способности, у року од 8 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 70.500,00 динара у року од 8 дана од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2468/19 од 30.07.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 1/19 од 18.06.2019. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 03.07.2019. године, у делу става првог изреке којим је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду број .../... од 13.11.2018. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и у ставу другом изреке којим је обавезан тужени на накнаду трошкова парничног поступка у износу од 70.500,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Вршцу П1 1/19 од 18.06.2019. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 03.07.2019. године, у преосталом делу става првог изреке

којим је обавезан тужени да тужиоца распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и радној способности, и у односу на овај тужбени захтев тужба је одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, и то става првог изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи туженог у ревизији да је побијана пресуда контрадикторна указују на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која не представља разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима радника у производњи ... . Решењем туженог број .../... од 13.11.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе, злоупотребе одсуства због привремене спречености за рад, јер је за време привремене спречености за рад обављао послове ... код другог послодавца. Тужилац је у периоду од 12.09.2018. године до 05.10.2018. године био одсутан са рада због привремене спречености за рад о чему је послодавцу, туженом благовремено доставио извештај о привременој спречености за рад, са дијагнозом болести органа за одржавање равнотеже. Дана 01.10.2018. године послодавац, тужени је сазнао да је у Централном регистру обавезног социјалног осигурања евидентирана програмска одјава тужиоца због пријаве другог послодавца – ББ предузетника – Угоститељска радња „...“ ..., у периоду од 13.09.2018. године до 17.09.2018. године. Тужилац је био пријављен на обавезно социјално осигурање у наведеном периоду код другог послодавца, али је дошло до програмске одјаве тужиоца у Централном регистру обавезног социјалног осигурања код туженог и тужиоцу је поништено утврђено својство осигураника по основу запослења код послодавца СУР „...“ ... у периоду од 14.09.2018. године до 16.09.2018. године, односно грешка која је направљена у Централном регистру обавезног социјалног осигурања је исправљена. Доношењем оспореног решења претходило је писмено упозорење запосленом о постојању разлога за отказ уговора о раду на који се тужилац изјаснио, наводећи да је том приликом помагао свом дугогодишњем пријатељу за време манифестације „...“ у ..., те да је посао обављао без накнаде.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право- одредбу члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду, због чега је позивање туженог у ревизији да је у конкретном случају погрешно примењено материјално право неосновано.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ...95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то између осталог ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Одредбом члана 179. став 4.

истог закона, прописано је да послодавац може запосленог да упути на одговарајућу анализу у овлашћену здравствену установу коју одреди послодавац о свом трошку ради утврђивања околности из става 3. тачке 3. и 4. овог члана или да утврди постојање наведених околности на други начин у складу са општим актом. Одбијање запосленог да се одазове на позив послодавца да изврши анализу сматра се непоштовањем радне дисциплине у смислу става 3. овог члана.

Отказни разлог злоупотреба боловања настаје сваком радњом којом се одсуство због привремене спречености за рад, односно боловања, користи противно сврси ради које је установљено. Злоупотреба овог одсуства је злоупотреба права из здравственог осигурања, а појавни облици ове злоупотребе могу бити различити с тим што су њени најчешћи индикатори накнадно отварање боловања и понашање запосленог који указује на то да није неспособан за рад. Послодавац који посумња у оправданост боловања може захтевати проверу здравствене способности запосленог, што у конкретном случају тужени није учинио, а осим тога, није приложио доказе да се тужилац, обављајући рад код другог послодавца који према опису и карактеру послова није сличан пословима тужиоцевог радног места код туженог, понашао супротно терапији и сврси због које је одсуствовао са посла, и тиме доказао злоупотребу боловања која представља отказни разлог.

Неосновани су наводи у ревизији туженог да су испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу зато што је радио код другог послодавца за време привремене спречености за рад, што значи да је био способан да ради, те да је услов за злоупотребу боловања довољно да је он радио за време привремене спречености за рад.

Наиме, у конкретном случају је утврђено да је тужилац помагао пријатељу радећи као ... у ... за време манифестације „...“ у ..., те да за обављени посао није остварио никакве приходе, да је био пријављен на обавезно социјално осигурање у наведеном периоду код другог послодавца али је грешка која је направљена у Централном регистру обавезног социјалног осигурања је исправљена. Због тога је правилан закључак нижестепених судова да повреда радне дисциплине није таквог карактера и интезитета да према разумној оцени запослени не може да настави рад код другог послодавца, како су то правилно закључили нижестепени судови.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић